

Кіровоградська область
Дружківський район
№ 36 (3543)

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 23 березня 1985 року

№ 36 (3543).

Ціна 2 коп.

РОЗМОВА НА АКТУАЛЬНУ ТЕМУ

РОМАНТИКАМ — КРИЛА!

Поява нових аббревіатур сьогодні ні для кого не дивна. Але, мабуть, правильніше буде почати розмову саме з розшифровки однієї з останніх — БЗРМ. Хто не знає поки що її значення, навряд чи вловить за цією далеко не милозвучною назвою романтику студентського літа, натхнення колективної праці, гордість за те, що створено власними руками. Словом, щось обов'язково навіть кожному значення скупих на емоції букв — БЗРМ — і шедрих на романтику слів — будівельний загін робітничої молоді.

Чули про такий? Не розчаруйтеся, якщо ні. Не тільки слова, але й поняття теж нове. Ініціаторами створення будівельного загону робітничої молоді виступили комсомольці Куйбишевського району Москви. І якщо новонародженими сьогодні ми називаємо їхніх послідовників — тих, що прийшли і прийдуть, то московський БЗРМ-83 має цілком однозначну виробничу характеристику: енергійний, ініціативний, завзятий, трудолюбивий. Зрештою, по-порядку.

Одинадцять робочих місяців піонери цієї справи трудилися, хто за верстатом, хто на машині. А дванадцятий — вирішили відпрацювати у підшефному радгоспі. Де саме прикласти свої руки? На будівництві. Адже будівництво на селі сьогодні — завдання номер один. Отож і молоді робітники одного з районів столиці вирішили подати шефську допомогу сільським трудівникам. Господарство-замовник забезпечує БЗРМ будівельними матеріалами, спецодягом, інструментами, фронтом робіт, а той свою чергу виконує замовлення у найкоротші строки. Оплата — акордна: що зробили, те й заробили.

Шефська допомога селу — це завжди відповідально. І особливо, коли товариші по роботі посилають тебе на передній край сучасного села як представника робітничого класу. Окрім того, це високий комсомольський обов'язок бути зразком у праці, у побуті, на дозвіллі. В основному ж будівельні загани робітничої молоді створюються і діють за принципом студентських будзагонів. І якщо студенти працюють під час канікул, то робітники присвячують цій справі свою планову відпустку. А значить — фактор морального задоволення від зробленого не менш важливий, ніж матеріального.

Для прикладу кілька цифр з досвіду москвичів: БЗРМ-83 (який, до речі, складався з тринадцяти комсомольців) освоїв за місяць 110 тисяч карбованців. Два об'єкти вели паралельно: силосні траншеї і пташник. А влітку 84-го освоїв будівельно-монтажних робіт на 100 тисяч карбованців.

Сьогодні такі загани створюються і на Кіровоградщині. Питання розглядалось у Кіровоградському міському комсомолу. Вирішено створити БЗРМ на виробничому об'єднанні по сівалках «Червона зірка», виробничому об'єднанні «Друкмаш», Кіровоградському заводі радіовиробів, на заводах «Гідросила» та чавуноливарному. Нині на цих підприємствах триває запис добровольців (варто підкреслити, що справа ця цілком добровільна), формуються загани шефської допомоги селу.

Тож одночасно йде визначення фронту робіт для будівельних загонів робітничої молоді у підшефних колгоспах і радгоспах. У цьому, до речі, велика надія покладається на сільські райкоми комсомолу. За ними — велика організаторська робота на місцях.

А поки що, славне робітниче плем'я, у вас є час записатися бійцем БЗРМ!

Підбито підсумки соціалістичного змагання молодих тваринників області, присвяченого 40-річчю Великої Перемоги і XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів. За підсумками перших двох місяців 1985 року попереду йдуть доярки:

Тетяна ЛАДАНИК з колгоспу «Мир» Гайворонського району, яка падоїла 981 кілограм молока від кожної корови;

Сьогодні попереду

Валентина ЛАЩ з колгоспу «Росія» Петрівського району — 902;

Лідія МОРОЗОВА з колгоспу імені Енгельса Новоархангельського району — 804;

Зоя ІВАНОВА з колгоспу «Прапор комунізму» Олександрійського району — 716;

Валентина ПОКЛАД з колгоспу імені Леніна Долиньського району — 701;

Катерина ГРАБЧАК з колгоспу імені Шевченка Ульянівського району — 693;

Віра РУДИЧЕНКО з Неватківського відділення радгоспу 2-го імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району — 662;

Лідія ДЕМЧУК з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 646;

Любов НЕВІДОМЬКА з колгоспу «Росія» Добровілицького району — 639;

Надія ВОВКОБРУНЬ з колгоспу «Первое мая» Маловисківського району — 627.

СУБОТНИК

Понад план

Активно працює у ці дні штаб по підготовці до лейніського комуністичного суботника на Побузькому нікелевому заводі. У день «червоної суботи» на підприємстві понад план працюють виробники продукції на суму 5000 карбованців, у фонд п'ятирічки перерахувати понад 2000 карбованців, зібрати 10 тонн металолому.

У цей день плавильний цех заводу всю першу зміну працюватиме на реконструйованій електроенергії, обласованій - відновлювальний цех — на законсервованому мазуті. 700 робітників підприємства працюватимуть на своїх робочих місцях, 1200 робітників і спеціалістів — на благоустрій території. У комуністичному суботнику візьмуть участь 400 членів ВЛКСМ.

М. ШМИГОЛЬ,
секретар комітету комсомолу заводу.
Голованівський район.

Ініціативу

підтримано

Першим на почин москвичів — провести 20 квітня комуністичний суботник відгукувались у районі комсомольців станції Долиньська. Усі сім КМК будуть працювати у цей день на законсервованих матеріалах. Їхню ініціативу підтримали комсомольсько-молодіжний колектив райсільгосптехніки, райхарчокомбінату, автогаражів колгоспів імені Леніна, «Дружба», імені Щорса, імені Горького. По-ударному в день «червоної суботи» працюватиме і КМК імені XIX з'їзду ВЛКСМ молочно-товарної ферми № 3 колгоспу імені Леніна (керівник О. Радченко, грункомсорг В. Поклад).

У день свята праці школярі планують зібрати 24 тони металолому, висадити 250 дерев і кущів, благоустроїти 9 спортивних майданчиків.

С. СЕМЕНЕЦЬ.
Долиньський район.

На

120 процентів

3000 карбованців перерахують у Фонд п'ятирічки трудівники радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району. Активно працює у ці дні штаб по підготовці до лейніського комуністичного суботника, створений у господарстві. Як повідомив штаб, 20 квітня механізатори радгоспу зобов'язалися виконати денне завдання на 120—130 процентів. Серед ініціаторів почину ланка по вирощуванню просапних культур, яку очолює лауреат Державної премії УРСР М. Г. Грищенко.

І. МАКСИМЕНКО.

УРОЖАЙ-85

ЗАПОРУКА УСПІХУ — ОРГАНІЗОВАНІСТЬ

Боротьбі за урожай-85 підпорядковані нині думки і турботи трудівників полів. У всеозброєнні готуються зустріти весняні польові роботи трудівники колгоспу «Победа» Маловисківського району. На цей період тут заздалегідь розробили план організаційно-політичної і масово-політичної роботи. Подбали про високу організацію праці сівачів, про забезпечення належних умов для тих, хто трудитиметься в полі. Партком і комітет комсомолу розробили умови соціалістичного змагання сівачів, ознайомили людей з моральними і матеріальними стимулами на період важливої сільськогосподарської кампанії.

На базі колгоспу «Победа» відбувся обласний семінар з питань організаційно-політичного забезпечення весняних польових робіт. Тривала зацікавлена, ділова розмова з питань роботи партійних, профспілкових, комсомольських організацій у важливий період боротьби за урожай-85. Учасники семінару ознайомились з досвідом підготовки трудівників господарства до весняно-польових робіт.

На семінарі виступив завідувач відділом пропаганди і агітації обкому Компартії України І. П. Оліфіренко.

Комсомолец Володимир НАБОЙЩИКОВ, слюсар механоскладальних робіт, на Олександрійському ремонтно-механічному заводі комбінату «Кіровоградвазбуд» працює сім років. Сім років він виготовляє металоконструкції для новобудів міста. Змінні завдання виконує на 115—117 процентів. А ввечері поспішає на навчання до Олександрійського індустріального технікуму. Нещодавно комсомольці обрали Володимира заступником секретаря комсомольської організації заводу. Фото М. ПАЛЬЧИНА.

М. Олександрія.

Виховувати підростаюче покоління

Відбувся пленум Кіровоградського міського ЛКСМУ України, який розглянув питання «Про роботу комітету комсомолу міста по виконанню постанови VIII Пленуму ЦК ВЛКСМ в світлі реформи загальноосвітньої і професійної школи».

І доповідач — перший секретар міському комсомолу В. Кулик, і виступаючі відзначали, що комсомольські організації міста проводять певну роботу по вихованню підростаючого покоління, впровадженню в життя реформи школи. Особлива увага приділяється трудовому вихованню. Нині в місті діють 16 трудових об'єднань школярів. Успішно вони працюють на виробничих об'єднаннях «Червона зірка», «Друкмаш», чавуноливарному заводі та ін.

Разом з тим на пленумі було підкреслено, що комітетам комсомолу промислових підприємств треба більше уваги приділяти зміцненню матеріально-технічної бази трудових об'єднань, а також міського навчально-виробничого комбінату. Потрібно постійно зміцнювати зв'язок між школами і професійно-технічними училищами.

Комітетам комсомолу шкіл необхідно підвищити відповідальність в справі організації і роботи трудових об'єднань школярів, дальшого розвитку патріотичного руху «Мій труд вливається в труд моєї республіки». Зараз кожному комітету комсомолу школи важливо визначити своє місце в підготовці до трудового літа.

На пленумі міському йшла зацікавлена розмова про шляхи поліпшення роботи комсомольських організацій по вихованню політичної культури школярів, військово-патріотичному вихованню, по дальшому розвитку науково-технічної творчості учнів тощо.

По розглянутому питанню пленум прийняв постанову.

ДО СЛАВНОЇ ДАТИ

нати план чотирьох з половиною років п'ятирічки до 9 Травня. Серйозність намірів колективу підтверджують його трудові успіхи. 1984 рік за трудовим календарем завершили раніше строку, план перших двох місяців 85-го теж перевиконали. І в результаті з початку п'ятирічки теле радіомеханіки надали послуг населенню понад завдання майже на 10 тисяч карбованців. Як завжди, лідирують в перед ювілейному соціалістичному змаганні Анатолій

Михальці, групкомсорг Олександр Крутій, Сергій Гладков, Борис Гурін.

Але колектив і не думав заспокоюватися на досягнутому. Находила 41-а річниця визволення рідного міста від німецько-фашистських загарбників. Тому за кілька днів до неї, 14 березня, на відкритих комсомольських зборах було одноставно вирішено зарахувати до свого колективу полеглою земляком Героя Радянського Союзу І. С. Індіка.

Н. СВЕРДЛЕНКО.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

Ще напередодні минулої районної комсомольської конференції КМК Бобринецького телерадіоательє зобов'язався вико-

Світлогляд

«ВІЛЬНИЙ СВІТ» КРУПНИМ ПЛАНОМ Листи з-за кордону

Не часто, але досить регулярно, приносить листоноша до хати жительки села Хмельового Наталії Леонідівни Кривенко конверти з іскравими іноземними марками. То подає звістки про себе Євдокія Яківна Кривенко, сестра її вже покійного чоловіка Наталії Леонідівни. В роки другої світової війни Євдокія Яківна була насильно вивезена до фашистської Німеччини. А звітні потрапила вона до Бельгії, де жила й інші в одному з містечок неподалік Ствершена.

Чимало місця в листах Євдокії Яківни займають спогади. З туюго згадує вона своє дитинство, матір, батька, родичів і близьких, рідне село. На схилі років шемить душа у неї за тим, що втрачено назавжди. Лягають рядками на папері спомини про шлях до Німеччини — як везли їх, молодих хлопців і дівчат, наче худобу, до третього рейху, а потім, під дулами автоматів примушували важко працювати.

Не може простити собі Євдокія того, як одразу ж після закінчення війни, потрапивши у табір переміщених осіб в американській зоні окупації Німеччини, не змогла знайти в собі душевних сил, щоб протистояти ворожій пропаганді, яка залакувала таких, як Євдокія: коли, мовляв, повернетеся додому, то окрім засніженого Сибіру, місця на рідній землі вам не буде. Повірила...

Згодом трапилося так, що виїшла Євдокія заміж за колишнього в'язня фашистського «трудового» табору бельгійця Віктора. Згодом і потрапила до Бельгії. В листах своїх розповідає Євдокія, як далі склалося на чужині її життя. Разом із Віктором виростила і виховала вона десятиох дітей. Правда, щоб виростили і виховати їх, треба було працювати і працювати. Спочатку — на килимовій фабриці, а потім виробила майже тридцять років працювала Євдокія в одного господаря ливну. Тут же, в приміщенні ливни (в двох кімнатах на горіщі і в третій біля швейного залу) жила її сім'я. У праці проходили день за днем.

Про будь-які відпустки по вагітності не було й мови: треба було вчасно платити за арсиду, заробляти собі гроші на життя. Згодом підросли діти, і їм довелося ставати помічниками матері. Перший час, писала Євдокія в одному з листів, жила її сім'я більш-менш спокійно. Та коли чоловікові пішов п'ятий десяток і він втратив постійну роботу, все змінилось. Ходив-ходив Віктор на біржу праці, та так і поповнив численну армію безробітних. Як з'ясувалося згодом — назавжди.

Важким випробуванням вважає Євдокія той період життя своєї сім'ї, коли довелося їй, втративши силу і здоров'я від нелегкої праці (тепер їй уже понад шістьдесят) припинити договір на аренду ливни. Автоматично сім'я втратила житло у торговельному закладі. Ного необхідно було збільшити для тих, хто займає місце Євдокії. Цього, звичайно, чекали. Потроху відкладали гроші, часто заради цих заощаджень обмежували себе у всьому Євдокія, Віктор, діти. Нарешті вдалося купити будиночок у своєму містечку. Тільки будиночок і невеличку клумбу біля нього.

Ох, ця вже клумба! Не раз і не два у своїх листах порівнює її Євдокія з садом біля будинку Наталії Леонідівни Кривенко. Так, була вона з Віктором у гостях у Наталії кілька років тому. Бачила сучасне Хмельове, говорила з людьми. Тут, у місцевій лікарні, виликували її і Вікторові хворі зуби. Вилюкували безплатно, що дуже їй здивувало.

У Хмельовому вивітрювалися з світової бельгійських гостей втлумачені буржуазною пропагандою уявлення про нашу радянську дійсність. А вже всерйоз вважали вони, що її доїли у нас основний одяг — куфайка, взуття — чупи, харч — картопля...

Наталія Леонідівна свого часу теж гостювала у Бельгії в сім'ї Євдокії. Тож вона добре розуміє турботи і скарги своєї родички, її бідні, все, що пише Євдокія у своїх нерадісних листах.

Оцінюючи сьогодні свої рідні, Євдокія пише, що «дякуючи богу всі діти мають роботу». Радіє вона за одного з синів, який «заснував» власну майстерню для фарбування автомобілів. Він міцно став на ноги — так вважає вона. Інший син працює в одного з місцевих господарів біля худоби. Це не те, що власна майстерня, але теж робота. Серед інших дітей Євдокії є будівельник, касир, продавець, перукар, водій. І всі поки що працюють. Це найбільше радує Євдокію. Бо на Заході так: якщо маєш роботу — значить, живеш.

Старість, хвороби змушують Євдокію робити деякі підсумки прожитому і пережитому. Тож дуже щиро пише, як хочеться повернутися їй на рідну землю, як важко пережити їй на чужині розлуку з рідним краєм...

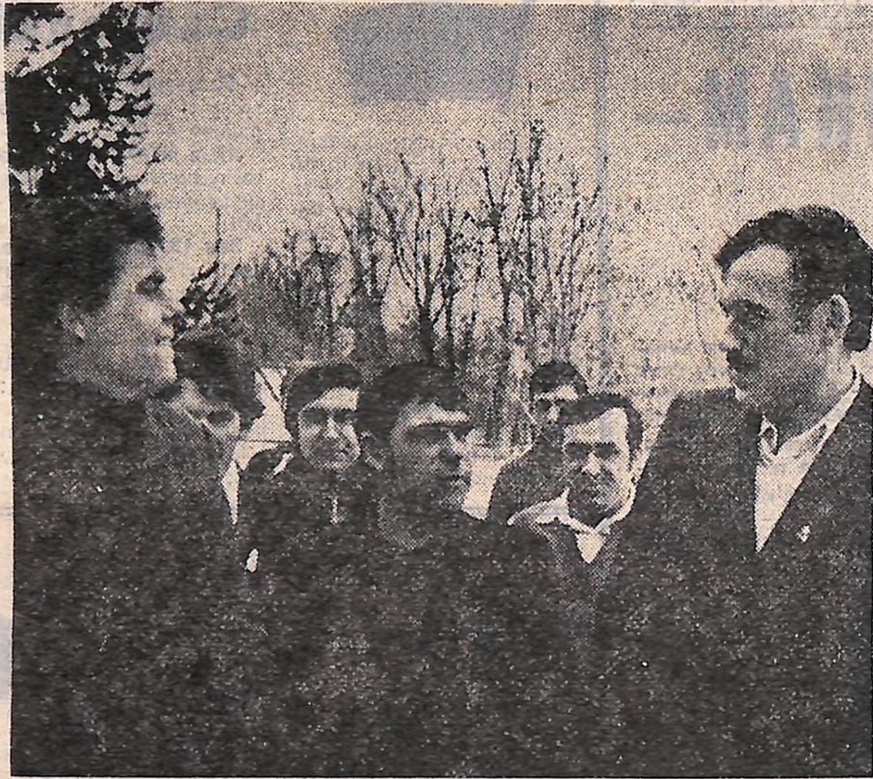
Не часто приходять листи з Бельгії до Наталії Леонідівни Кривенко. Але чи не кожен читає жінка своїм сусідам, знайомим. А нещодавно розповіла про них, про свої враження від своєї поїздки до Бельгії хмельчанам у сільському клубі. Слухаючи цю пірну розповідь, усі присутні відчували, що значить для людини батьківщина, що значить втратити її, жити на чужині, де люди за щасття мають хоч яку роботу, маленьку клумбочку біля маленького будиночка.

Л. КРЮЧКОВ,
виконроб Новгород-ківської міжгосподарської пересуваної колонії.
Маловісківський район.
А. МИХАЙЛОВ.

АНОНС

Ти живеш у складний і величний час. Складний тому, що в ньому посилюється протистояння двох суспільних систем, загострюється ідеологічна боротьба — боротьба за умі і серця людей, особливо молодих. Величний тому, що знаменується новими значимими успіхами сил соціалізму і прогресу.

Нині особливого значення набуває той факт, наскільки глибоко ти, юний наш друже, усвідомиш свою роль, своє покликання громадянина Країни Рад, яку життєву позицію обереш для себе. Два світи — два способи життя — таке тематичне спрямування сьогоднішнього випуску «Світлогляду».

Радісна звістка прилетіла цього року у колгосп імені Малініна Новоархангельського району — комсомольсько-молодіжній ланці по вирощуванню кукурудзи (керівник В. І. Пожван, групкомсорт Ю. Піддубний) присуджено премію Ленінського комсомолу. Одинадцять членів ланки домоглися в минулому році високих врожаїв — 94,6 центнера з гектара при плані 52.

На знімку: комсомольсько-молодіжна ланка по вирощуванню кукурудзи (справа групкомсорт Юрій Піддубний — розповідає про нього читайте в одному з наступних номерів «Молодого комунара»).
Фото В. ГРИБА.

Фінанси

XII Всесвітнього

Молодь усього світу, виявляючи велику увагу до XII Всесвітнього фестивалю, який буде відкрито у липні 1985 року в Москві. Багатьох молодих людей цікавить — на які засоби проводиться фестиваль, хто його фінансує, скільки коштів витратить делегатам поїздки до Москви тощо.

На ці запитання ми попросили відповісти Ервіна ФАРНАША, співробітника Міжнародного фонду солідарності.

— Як учасник багатьох попередніх фестивалів, можу сказати, що знову частину витрат для їх проведення бере на себе молодіжна організація, що запрошувала фестивалю, до своєї країни. Так було у Варшаві і Жельсінці, Берліні, Софії, Гавайї... Для того, щоб покрити інші витрати, пов'язані з роботою Міжнародного підготовчого комітету та Постійної комісії, пропагандою фестивалю, проїздом деяких делегатів, обслуговуванням і т. д., створюється Міжнародний фонд солідарності (МФС). З чого ж складається Міжнародний фонд солідарності?

По-перше, із рестраційного внеску. Його залежно від кількості делегатів платять кожна молодіжна організація, що бажає взяти участь у фестивалі. Проте сума переважно вноситься заздалегідь, щоб ефективно здійснювати підготовку до молодіжного форуму та його пропаганду в міжнародному масштабі.

Інші надходження — внески за участь, які делегати вносять напередодні фестивалю.

Крім того, вкладниками МФС є великі міжнародні та національні організації, приватні особи. Сюди ж надходять засоби від «фестивальних ярмарок», лотерей та інших міжнародних молодіжних заходів.

— У якому стані нині бюджет XII Всесвітнього?

— Його формування недавно почалося. За традицією в одному з банків Відня відкрито рахунок МФС. Питаннями фінансування — серед інших — тепер займається Постійна комісія, яку обрали на III засіданні Міжнародного підготовчого комітету у листопаді 1984 року в Москві.

Особисто я протягом численних зустрічей і засідань МПК пересвідчився, що увага до XII Всесвітнього — особливо в країнах Азії, Африки та Латинської Америки — уже на підготовчому етапі виникає, ніж до минулих форумів. Ось чому Радянський підготовчий комітет розраховує приблизно на 20 тисяч делегатів з-за кордону. Це велика цифра, проте в Москві, як ми бачимо, створюється все необхідне, щоб прийняти і успішно провести фестиваль.

Інтерв'ю з
А. КИСЕЛЬОВ,
співробітник прес-центру XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві.

СКАЖУ одразу: я у свої 23 маю багато — спеціальну освіту, улюблену роботу, повноцінне, сповнене громадянського змісту життя. І, думаю, не один я маю все, без чого не уявляю свого життя — таку можливість має кожна радянська людина.

Я багато читаю. Цікавлюсь і життям зарубіжних

ського будівельного технікуму протягом усього навчання сповна використував і чудову матеріальну базу, і професійні консультації викладачів (чи не про таке мрієш ти, Макс із Франкфурту-на-Майні, чи ти, Піте з Бостона, коли зі смутком дивився на вікна аудиторій, де зчатись діти батьків, які

комсомольську роботу йою місце займав я.

У ПМК працює багато молоді. Із розсесниками ж контакт налагодити і простити, і швидко. Це факт. Особливо плідне співробітництво у нас з комплексною комсомольсько-молодіжною бригадою молодого комуніста Анатолія Ізюмова. Колектив має

ше в спорті. Ось і я, приміром, є учасником агітбригади районного будинку культури.

До речі, мене обрали і секретарем комсомольської організації колонії. Звичайно, це додає нових турбот, але й допомагає створити в колективі справді творчий мікроклімат. 15 березня, як і вся молодь району, провели День ударної праці. Зароблені кошти перерахували до фонду фестивалю, а до Фонду миру надіслали кошти із суботника, що відбувся напередодні.

Як я оцінюю своє життя, з яким настроєм дивлюся у завтра? По-моєму, про це можна судити зі сказаного вище. Додам таке: головне, що попереду я бачу, де і як можу докласти своїх рук, знань.

У мене є сім'я. Наступного року маємо одержати благоустроєну квартиру — 16-квартирний житловий будинок нині якраз будують. Сьогодні вже чітко знаю: буду працювати як слід — краще житимуть і ті, хто поруч. І навпаки. Так що я — господар своєї долі. А тому твердо впевнений у своєму завтрашньому дні, і найбільше впевненість мені дає якраз усвідомлення того, що я громадянин Країни Рад.

Таку впевненість вселяє у мене й промова Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова на березневому (1985 р.) позачерговому пленумі ЦК КПРС, зокрема, такі слова з неї: «Партія неухильно проводить розроблену нею соціальну політику. Все в ім'я людини, на благо людини — це програмне положення повинно наповнюватись дедалі глибшим і конкретнішим змістом».

Л. КРЮЧКОВ,
виконроб Новгород-ківської міжгосподарської пересуваної колонії.

Господар ТРИБУНА ДЛЯ ВАС

СВОЄЇ ДОЛІ

країн, своїх ровесників за кордоном, зокрема. Маю уявлення про можливість, права та їх реалізацію у світі капіталу. Яке то щасття — жити саме при соціалізмі.

Новоандріївську восьмирічку закінчив у 1977 році з відзнакою. Вибір стояв уже тоді: здобувати середню освіту в школі чи одразу зорієнтуватися на середню спеціальну. Міг вільно вступити до будь-якого середнього технічного закладу. Чи такі ж ясні перспективи відкриваються і перед тобою, мій ровеснику у ФРН чи США?

Я став будівельником. Люблю цю професію. Це у мене від діда, Леонтія Хомича. Чого він тільки не умів робити своїми руками! Ми мешкали разом.

Небайдуже спостерігав, як він працює. І хай не видається вам гучними такі слова: набуваючи ще в дитинстві завдяки йому вправності рук, я тим самим ішов до свого вибору життєвого шляху.

Щоправда, було в мене спочатку, може, продиктоване й модою, бажання визначитись на «електроніці» — давав-бо лад і магнітофони, і телевізори. Але потім зрозумів, що головне не в цьому.

Звичайно, на відділенні «Промислово-цивільне будівництво» Кіровоград-

мають можливість платити за професійну освіту!)

Як і більшість учнів технікуму, я одержував стипендію. Словом, роки навчання у мене пройшли за досить напруженим графіком, як і в кожного, хто добре усвідомив собі одне: якщо хочеш бути справжнім спеціалістом — не лінуйся вчитися.

Перебуваючи незабаром після закінчення технікуму на військовій службі, я мав можливість вперше серйозно перевірити себе у ділі — працював бригадиром, а потім майстром монтажників ВПБ (великих панельних блоків).

Повернувшись із Харкова, де служив, додому, одразу ж пішов у міжгосподарську пересувану механізовану колону. Закономірним було тут уваження віри у власні можливості і зарозумілість, ставлення до мене як молодого спеціаліста. Уже ставши майстром будівельної дільниці, потоваришував із тодішнім виконробом Володимиром Ткачем. Йому вдячний за своєчасну підтримку, зміцнення віри у власні можливості. Закономірним є й те, що після переходу наставника (він буквально на кілька років старший) на

добрі трудові традиції, тож працює творчо, справді комсомольськи.

Будівництво — галузь неспокійна. Та коли за справу береться справжній, згуртований спільною метою колектив, — це завжди вже половина успіху. Високоякісна і своєчасна здача об'єкта гарантована. Чітке усвідомлення кожним своїх прав і обов'язків, колективістський дух визначають успіх. Такий приклад. Суворою нині була зима. Були труднощі й у нас. Проте, щоб із настанням погожої теплої днини надолужити прогагане, влаштували з хлопцями суботники — кожен-бо знав, що застрашному новоселові байдуже, чи замерзав цемент у будівельників, чи вистачало конструкцій для виконання графіка, — йому хочеться вчасно вселитися до добротної квартири...

Робота здружила. Не випадково з часом з'явився в ПМК команди з волейболу, футболу, тенісу... Активне дозвілля? Усім складом комсомольців та молоді ПМК Збірна з тенісу вже має на своєму рахунку кубок району. Право на організоване дозвілля реалізуємо не ли-

«ЦЕ ТЕМА ВСЬОГО МОГО ЖИТТЯ»

*Титаном виступає Мозговий
«Комуніст» писав про нього
Гудушице котиріе мучило забвєнєм
Трудом в боротьбі за мир*

...кіностудії «Укркінохроніка» Фернандеса знайшла відряду. Мій «візит» не був для нього цілковитою несподіванкою, — в ці дні у Фернандеса журналісти були частими гостями — його фільм «Тривожне небо Іспанії» було висунуто на здобуття Шевченківської премії.

...Кастілія, земля його предків, розкинулася на Півночі Іспанії. Десятирічним хлопчиком Арнальдо Фернандес, син іспанських республіканців, знайшов притулок у нашій країні, коли в Іспанії запанував фашизм. Радянський Союз стає його другою батьківщиною.

Його повнометражний фільм «Іду до тебе, Іспаніє», створений на початку 70-х років, — це фільм-подорож за іспанських дітей, за дітей 1936 року, яких прийняла, приголубила наша країна, перша в світі

домий спортсмен сказав, що найголовніше — це вміння ставити мету й досягати її.

КОР: Певно ви не випадково згадали спортсмена, чи не так? Адже в документальній ви починали з фільмів про спорт.

ФЕРНАНДЕС: Ви пам'ятаєте мої спортивні фільми?

КОР: Звичайно, адже про них так багато говорили. «Люди над хмарами» — фільм про спортсменів-парашутистів. «Найвищою ціллю...» — про гімнастику. І я даю переконання, що ваші спортивні фільми мають ще й велике виховне значення.

ФЕРНАНДЕС: Звичайно. Треба виховувати сильних, мужніх, красивих — і морально, і фізично, — людей. Треба загартовувати молоде покоління. Спорт — це краса, здоров'я, сила.

Для свого віку Арнальдо виглядає людиною досить молодого. Невисокого зросту, худорлявий, підтягнутий, він справляє враження прийнятної людини з допитливим, уважним, трохи іронічним поглядом. Рідка сивина, що посріблила скроні, тільки й нагадує, скільки літ, скільки зим пережито.

КОР: Арнальдо, ви створили більше 100 короткометражних і повнометраж-

них документальних фільмів. Головною в них стала все-таки антифашистська тема.

ФЕРНАНДЕС: Сьогодні збереження миру стало найактуальнішою проблемою. Люди з тривогою дивляться у небо. А що, як раптом зловісна хмара закрие сонце? Як громадянина, як людину, як батька, дідуся, мене не може не хвилювати те, що непокоїть усіх чесних людей планети: під небом моєї країни, в Мадриді. Парижі, в Америці, в Чілі...

КОР: Вам доводилося бувати на чилійській землі?

ФЕРНАНДЕС: Ні. Але в мене є фільм «Венсеремос — ми переможемо».

Звичайно, його, як і кожен чесну людину, до болу в серці вразила вереснева трагедія Чілі 1973 року. З глибокою вірою в перемогу справедливості, в горьке ставлення добра, гуманності створювався фільм — схвалюваний, як і пісня, рядок з якої дав йому назву. Венсеремос!

Чисте мирне небо над планетою — ось про що думав режисер, знімаючи фільм «Тривожне небо Іспанії».

ФЕРНАНДЕС: Ця робота була спочатку задумана як розповідь про долю однієї

конкретної людини — іспанця Герасимова. Не дивуйтеся, прізвище в нього інше, іспанське — Герасимовим він став, взявши собі прізвище свого рятівника — російського льотчика. Ось про нього ми й хотіли знімати фільм. А потім, в результаті вивчення матеріалу, нам відкрилися такі несподівано цікаві сторінки, що довелося змінити увесь сценарій. Дієго Томас і Павло Ричагов, Франціско Медоньйо і Сергій Тархов, Хосе Браво і Кузьма Деменчук, Еліас Ернандес — іспанці, українці й росіяни... Вони пліч-о-пліч стали на захист людяності, вийшли на смертний бій з фашизмом. Коли я знімав фільм, то знаєте, подумав: як ми ще мало знаємо про війну... І про інтернаціоналізм та єдність народів у ній. Ось про спільну боротьбу французьких і радянських льотчиків відомо більше. Це тому, що існувала окрема ескадрилья «Нормандія — Неман». А от про іспанських льотчиків, які воювали разом з радянськими, відомо менше...

В «Тривожному небі Іспанії» йдеться саме про те, як вони воювали разом.

Про взаємну підтримку, про спільну долю. Сповнені великої тривоги і правди картини минулого, бої, кров, смерті переплітаються з сучасністю. Бійцям Великої Вітчизняної присвячений цей фільм. Але він присвячений і сучасності. Вам, кому належить відстоювати мир на планеті. Відстоювати в дуже напруженій боротьбі.

КОР: Арнальдо, ви зустрічалися з різними людьми в Мадриді, Барселоні. Не все побачене й почуте увійшло до фільму. Снажить, всі іспанці, — ті, хто воював проти Франко, — пам'ятають минуле, дружбу, спільну долю, — як ви сказали одного разу, як вони ставляться до гадячського Союзу?

ФЕРНАНДЕС: Але ж вони воювали разом. Іспанці й радянські люди — брати по зброї. Цього братства ніхто з них не забуває.

Коли стаття була вже готова до друку, надійшла звістка про те, що автори фільму «Тривожне небо Іспанії» і серед них режисер Арнальдо Фернандес удостоєні Державної премії Української РСР імені І. І. Шевченка.

В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «Молодого комуніста».
Київ — Кіровоград.

ДЕМОКРАТІЯ УЯВНА І СПРАВЖНЯ

ЧИ ПОТРІБЕН КОМЕНТАР?

За даними анкетування, проведеного групою незалежних соціологів, 94 проценти американців нічого не чули про першу світову війну, 68 процентів — про другу, а з тих, хто хоч щонебудь про неї чув, багато вважає, що вона була розв'язана СРСР, а перемогли в ній США... Навіть свою недавню історію американці знають погано: 44 проценти опитуваних не знають про вбивство Кеннеді, 32 проценти — про висадку американців на Місяць.

* * *

«Книги, ось хто ворог. Вони перевертають факти, прикрашають дійсність, змушують роздумувати, спотворюють свідомість, словом, заважають людям бути щасливими. Ось чому в одній невідомій країні, не в таку вже й віддалену епоху... в містах палили книги». Так починає французький кінорежисер Франсуа Трюффо сценарій фільму «451 градус по Фаренгейту», поставленого ним за мотивами роману Рея Бредбері.

У Франції палаять книги.

Ні, не так, як це роблять в фашистській Німеччині — на площах, «з дозволу влади», — не так, як це описане в романі Р. Бредбері. Книжки палаять екстремісти, неофашисти. За останні шість років спалено 35 книжкових магазинів. В тому числі магазини радянської, арабської, палестинської книги...

* * *

Нещодавно в нью-йоркській «Дейлі уолдрд» був опублікований цікавий фейлетон Майка Куїна «Золоті труби Яп-Япа». На острові Яп-Яп готуються до вільних, демократичних виборів. Люди свою згоду чи незгоду виражають тим, що дуять в золоті труби... Настав момент виборів. Вийшли десять чоловік, подули в золоті труби. Ці «за». А хто проти? Ніхто не вийшов і не подув у золоті труби. Вибори закінчено. Що ж, ніхто не був проти кандидатів? — запитує журналіст. Може й були, відповідано йому, та тільки в них не було золотих труб, щоб протрубити, у відповідності з демократією, своєю незгоду. Музику замовляв той, у кого «золоті труби»...

[За матеріалами періодичних видань.]

ЗУСТРІЧ З МОЛОДИМИ ДЕПУТАТАМИ

В обласному комітеті комсомолу відбулася зустріч з молодими депутатами, котрі прибули на першу сесію обласної Ради народних депутатів.

Зустріч відкрив другий секретар обласного комітету ЛКСМУ В. Іванов.

У своїх виступах депутати І. Машнягуца, фрезерувальник Кіровоградського заводу «Гідросила», Г. Павленко, вихователька дитсадка колгоспу «Победа» Маловишківського району, В. Назаренко, водій колгоспу «Україна» Добровільківського району, В. Ларишова, телеграфістка Голованівського районного вузла зв'язку говорили про можливість якнайповнішого використання тих широких повноважень, які покладені на них виборцями. Депутат Верховної Ради СРСР І. Машнягуца зауважив, що кожний народний обранець — робітник, колгоспник, студент — займається державними справами саме завдяки прояву істинної радянської демократії.

НАШОМУ бюро вже чверть століття. На самостійний баланс його переведено порівняно недавно — з 1978 року. До минулорічного свого успіху колектив ішов поступово, кі тематичні заходи: «Іх дедалі ширше розгортаючи пропаганду туризму. У 1979 році бюро організувало численні виступи перед молоддю делегатів XI Всесвітнього фестивалю

реєння прийому дітей із району Крайньої Півночі влітку. Всі ці заходи мали не лише пізнавальне, а й виховне значення. В цьому плані досить назвати такі тематичні заходи: «Іх імена — навіки в пам'яті народній» — до 40-річчя визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників, «Славний шлях кіровоград-

ції «Спартак» села Красногірка Голованівського району.

Серед нових форм молодіжного туризму — так звані суміщені маршрути. З введенням лише одного такого маршруту — Кіровоград — Київ — кількість юних туристів з інших областей зросла в кілька разів.

Моя розповідь про діяльність нашого бюро була б неповною, якби я хоч би кілька слів не сказав про його працівників. Їх всього 10 чоловік. Серед працівників бюро є вже й «ветерани». Так, відповідальний виконавець Валентина Пономарчук уже вісім років у бюро, старший референт Тимур Барсоцький — п'ять, друкарка О. І. Назарова і водій Станіслав Лісовський — близько десяти років.

Нині ми, як і вся комсомольська організація області, готуємося до XII Всесвітнього фестивалю мо-

«ЩАСЛИВИЙ, МАРШРУТАМИ «СУПУТНИКА»

молоді і студентів у Гавані. Виступали делегати й на обласному радіо, телебаченні, у пресі. Уже тоді у практику роботи бюро увійшли тематичні вечори, читальські конференції, засідання клубів інтернаціональної дружби. Практично три з кожних десяти чоловік, які побували за путівками «Супутник» за кордоном, виступають перед жителями області. До пропаганди туристських поїздок ми почали залучати й колективи художньої самодіяльності. Звичиними стали виступи перед молодіжною аудиторією учасників міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Ці та інші заходи попередніх років і дозволили нам торік достроково, до 67-річчя Великої Жовтня виконати виробничу програму. В області було прийнято 20 600 радянських, 200 зарубіжних туристів, направлено в гурне за рубіж 500, в молодіжні табори і центри — 200 чоловік. Цьому особливо посприяла організація тематичних заїздів шкіль і профтехучилищ укладення доповіді бюро з зацікавленними організаціями в рамках експедиції «Моя Батьківщина» — СРСР, рідних

Ці слова — з туристської пісні про дороги, про нові, ще не побачені горизонти, незабутні зустрічі, маленькі відкриття. Звичайно, туризм — це завжди несподівано, завжди романтично... Але туризм — це ще й чітка організація. Уявляєте, у що б він перетворився при інших своїх масштабах, аби не люди, які все передбачають, про все потурбуються, які допоможуть туристам узяти в турне якомога більше, які складуть для них цікаву, змістовну й раціональну програму подорожі?

Одним із головних завдань БММТ «Супутник» є залучення молоді, дітей та підлітків через туризм до всебічного вивчення рідної країни, її історії, революційних, бойових і трудових традицій радянського народу. Про те, як нині проводить цю роботу БММТ «Супутник» Кіровоградського обкому ЛКСМУ, свідчить той факт, що за підсумками роботи у минулому році його колектив зайняв третє місце у своїй категорії серед бюро Радянського Союзу.

Моя розповідь про діяльність нашого бюро була б неповною, якби я хоч би кілька слів не сказав про його працівників. Їх всього 10 чоловік. Серед працівників бюро є вже й «ветерани». Так, відповідальний виконавець Валентина Пономарчук уже вісім років у бюро, старший референт Тимур Барсоцький — п'ять, друкарка О. І. Назарова і водій Станіслав Лісовський — близько десяти років.

Нині ми, як і вся комсомольська організація області, готуємося до XII Всесвітнього фестивалю мо-

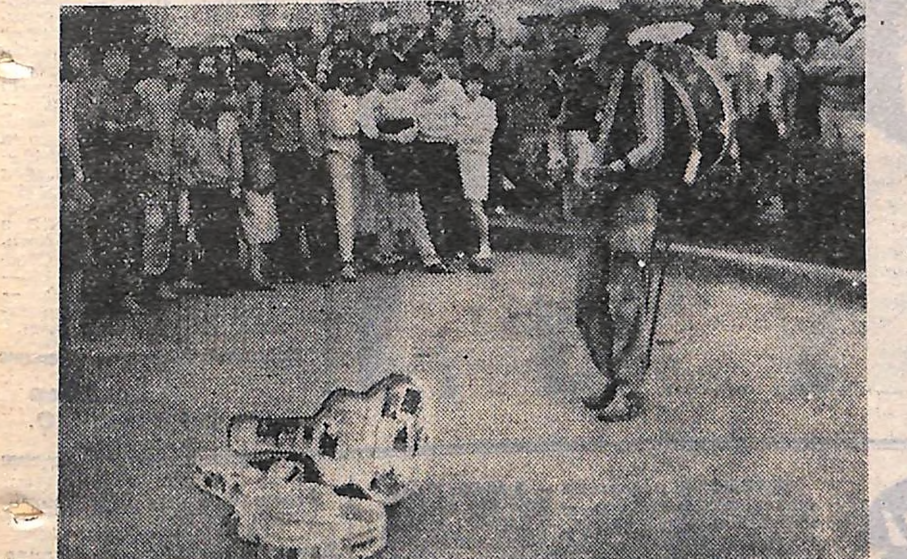
КОМУ ЗНАЙОМЕ...»

ської піонерії — присвячено 60-річчю присвоєння Всесоюзній піонерській організації імені Леніна, «Ім'я Леніна — в серці кожному» — до 60-річчя присвоєння комсомолу імені Леніна, та інші.

Значно розширились останнім часом асортимент послуг туристам та географія поїздок по області. Одночасно посилилась ідеологічна спрямованість молодіжного туризму. Уже два роки діє обласний героїко-патріотичний клуб «Спартак». Більше 2000 школярів та учнів профтехучилищ побували на його засіданнях, познайомилися з життям і діяльністю героїв підпільної комсомольської організації

лоді і студентів у Москві. Комплектуємо дві групи туристів. Маємо підібрати також до поїздки на фестиваль три художні колективи. З шостої ранку до пізнього вечора займаються працівники бюро узгодженням десятків фінансових, організаційних питань і дрібних, і важливіших. Кожен знає, чим йому займатися, кожен має чіткий план своєї роботи. Ми любимо свою роботу. І розуміємо, наскільки вона потрібна усім

М. ЖУК,
голова БММТ «Супутник» Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

На знімку: долю цього вуличного музиканта, який заробляє собі на хліб одночасною грою на гітарі, барабані й губній гармошці, розділяє багато молодих японців, які так і не знайшли собі місця в суспільстві «рівних можливостей». Фотохроніка ТАРС.

ГРАНІ МОРАЛІ

Чому Ліза не хоче додому?

Він ішов неквапливо вулицею зі жвавим, роков чотирьох, смуглявим хлопчиком. Той без ушину шось розказував, жестикулюючи руками, посмикуючи дідуся за полу пальта. Дідусь лише ствердно кивав головою, аби не виказати вивукові свою неувагу, а сам був десь далеко в думках. Ішов серйозний, замислений.

На вид йому можна було дати років 50—55. Невисокий на зріст, худорлявий, в окулярах, просто і акуратно вдягнений.

Ми зустрілись поглядами. Він не впізнав мене, хоча декілька тижнів тому ми були з ним учасниками однієї пригоди, яка й досі не йде в мене з голви.

«Мабуть, дуже глибоко він сховався в себе, — подумав я». Та справа, власне, не в цьому. Мені та пригода стоїть перед очима, наче це було вчора.

...Того вечора я патрулював біля вокзалу і, змерзнувши, зайшов у лінійне відділення міліції зігрітися.

На лаві в кутку сиділо двоє брудних невизначеного віку людей. Міліціонери чекали викликової машини, щоб відправити «гостей» у виверезник. На них я не звернув уваги. Постійні вечірні завсідники чергових частин міліції не викликали в мене цікавості: п'яні всі майже схожі і можуть викликати хіба що відразу.

Та цього разу мої очі все ж зупинилися на гостях. Одна з них була дівчина. Дорого і модно одягнена, струнка, з привабливими рисами обличчя.

— Не хочу, щоб мати знала, що я потрапила в міліцію. Не хочу, щоб батько бачив мене тут. Навіщо ви мене затримали, навіщо подзвонили додому? Хочете позушати, припиніть! — вона стисла свої тендітні кулачки, її обличчя зробилося лютим.

— Ви знаєте, яка в мене мати хороша! А батько злий. Він знущається з нас. А ви викликали його сюди, щоб він мене забрав? Не підіть з ним, не навиджу його, — невгавала дівчина.

Я підійшов до знайомого працівника транспортної міліції, поцікавився — хто вона, звідки?

— Проводжала якогось хлопця. Він теж був весе-

ленький. Поїхав електрикою. Біля неї почали крутитись якісь типи. Думаю: обберуть же її. Тому забрала сюди.

— Додому телефонували, — додав товариш, — чекаємо батька. Хай забірає та виховує...

Двері відчинилися, і до кімнати увійшов батько.

— Мене викликали. Це моя дочка, — зовні спокійно і трохи розтягуючи слова, неголосно промовив він.

— Навіщо прийшов? Іди! З тобою не підіть! — знову вибухнула дівчина.

Зрозумівши, що за руку з ним дочка не піде («Ліза у нас з поровом») він діловито зауважив, що тут потрібна машина, попросив міліціонерів допомогти.

Я ввійшов з ним пошукати таксі. Обережно запитав про дочку. Особливого ентузіазму, звичайно, мое запитання у нього не викликало, проте, щоб якось заглянути ніяковість ситуації, яка щойно відбулася, дещо розказав.

Згідно з розподілом обов'язків, який склався у їхній сім'ї, вихованням Лізи повністю займалася мати. Ного справою була робота, матеріальне забезпечення сім'ї. І здавалось, що все на своїх місцях.

Але коли побачив, що слід втрутитись у виховання дочки — було вже пізно. Ного докори, вимоги лише драгували. Дружина, засліплена любов'ю до Лізи, виправдовувала будь-який її вчинок.

Зараз у них росте онук, який майже не бачить свою матір, не має батька. Хлопчик на їхніх плечах, а вони вже старі, хворіють.

Як живе Ліза — можна здогадатись. Чому не хоче додому? — Чергова п'яна прикма.

Такі ми «піймали» майже одночасно з приїздом машини виверезника.

— Додому не поїду, — знову вперто заявила вона. — Краще з ним...

Нетвердо, але рішуче ступаючи, вона попрямувала до міліцейського фургона.

— Ну, що я можу з нею зробити? — винувато, ніби виправдовуючись, мовив батько...

В. ПОСТАЛАТІЙ,
старший лейтенант міліції.
м. Кіровоград.

МУЗИЧНІ КУРІОЗИ

Цілеспрямований репертуар

Свого часу італійський співак Енцо Гінаці зізнався журналістам, що любить рано лягати спати. Естрадні критики зауважили, що любов до сну виконавець проповідує своїм репертуаром. «Яка ти гарна», «Чао», «Тільки ти» — один із критиків з приводу цих пісень вигукнув: «Навіщо я їх слухав? Чого не ліг пораніше спати?».

Нічого собі «обізнаність»

Американський журнал «Тайм» побоюється, що вдалий фільм про В. А. Моцарта не буде популярним серед широкої американської публіки. Журнал за-

раджує: «Справа в тому, що ім'я Моцарта не промайнуло в жодному з останніх хіт-парадів». За матеріалами періодичної преси.

Восени минулого року в Кіровограді діяла виставка творів мистецтва, приурочена 25-річчю Кіровоградської дитячої художньої школи. Разом з роботами викладачів та інших учнів на ній експонувалися й твори колиш-

Ю. С. Івашенка, М. В. Надеждина. Молодий митець разом із колегою С. М. Місєєвим розробив архітектурне рішення шахово-шашкового клубу в обласному центрі. Ного схожість із казковою вежею покликана ство-

«Чумацький шлях», казкові вежі...

Рити у відвідувача піднесеність, настроїти його на атмосферу цікавої і розумної гри.

У селіш Новому планується спорудити кафе «Чумацький шлях». Уже від однієї цієї назви вічимо фольклорним, і автор архітектурно-художнього вирішення кафе В. Мунтянов в інтер'єрі намагається відтворити елементи далекої минушини. Меблі тут будуть у народному стилі; композиції рельєфних керамічних тарілок відтворять теми українських народних пісень. Художник розробив оригінальну конструкцію світильників із металу, дерева і скла. Для них характерне повторення форми колеса чумацького воза. Освітлення у кафе буде локальним.

Екскурсом у минулі епо-

хи має стати для відвідувача і перебування в музеї композитора Кароля Шимановського при музичній школі. Каміні, старі меблі, рояль, підвісники, бронзова люстра, живопис, фотографії, бібліотека мають наблизити нас до часів, у які жив композитор, до його творчості. Таку мету переслідував В. П. Мунтянов, продумуючи елементи обстановки музею.

А взагалі, знайомлячись із творчими задумами Володимира Мунтянова, я думаю, що при вмісній відчуті дух минулого і сьогодення, при вмісній полшуні у майбутнє на крилах фантазії, пам'ятаючи, однак, про реальність, можна сучасні загальнобідні на прикраси і творчу вигадку (а тому часто нудні і безбарвні) архітектурні форми зробити такими, що викликають інтерес і бажання прийти і помилуватися ними ще раз.

ТВОРЧИСТЬ

хн має стати для відвідувача і перебування в музеї композитора Кароля Шимановського при музичній школі. Каміні, старі меблі, рояль, підвісники, бронзова люстра, живопис, фотографії, бібліотека мають наблизити нас до часів, у які жив композитор,

до його творчості. Таку мету переслідував В. П. Мунтянов, продумуючи елементи обстановки музею.

А взагалі, знайомлячись із творчими задумами Володимира Мунтянова, я думаю, що при вмісній відчуті дух минулого і сьогодення, при вмісній полшуні у майбутнє на крилах фантазії, пам'ятаючи, однак, про реальність, можна сучасні загальнобідні на прикраси і творчу вигадку (а тому часто нудні і безбарвні) архітектурні форми зробити такими, що викликають інтерес і бажання прийти і помилуватися ними ще раз.

Л. КОЦАР,
інженер-конструктор
відділу головного механіка Кіровоградського чавуноливарного заводу.

ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

Змагалися самбісти

бронзовий призер першості центральної ради товариства «Урожай». Він — надія і опора всього колективу, який очолює тренер Л. М. Медведєв.

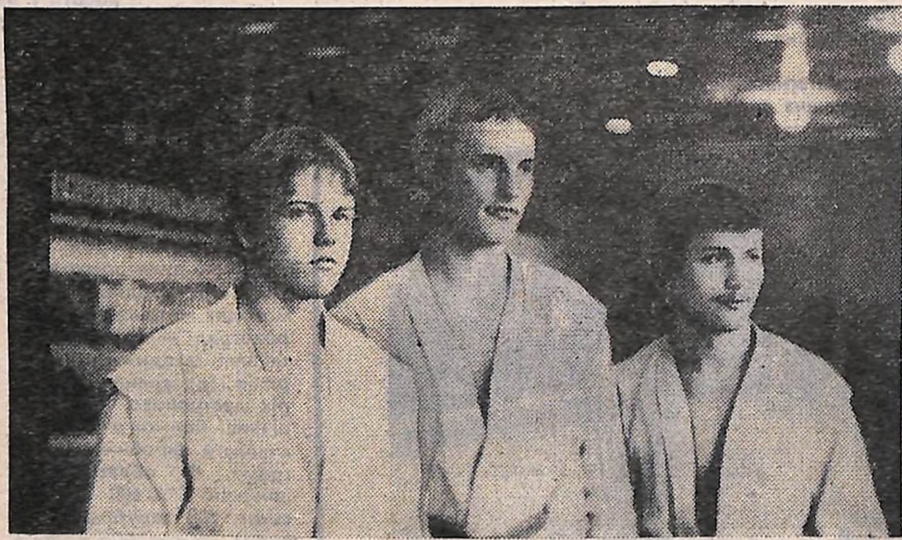
Впевнено провів попередні поєдинки майстер спорту Олександр Шполянський. Ному вручена срібна медаль. У ваговій категорії до 57 кілограмів кіровоградці Р. Матвєєв та А. Косіванов розділили третє місце. А «золото» і «срібло» дісталося І. Гнатюку (Івано-Франківськ) та О. Камаргіну (Хмельницький). Другий наш дует (І. Чумаков та В. Баранов) мав надію взяти верх над лідером у групі спортсменів вагової категорії до 68 кілограмів харків'янином С. Маляровим. Та той так зумів обійти Чумакова. Баранову дісталась «бронза».

І лише Володимир Паргамон відкрив рахунок «золотим» медалем. У фіналі він зустрівся з ліде-

ром харківської команди Іваном Давиденком. Вміло вибрана тактика, висока фізична підготовка дали можливість кіровоградцю впевнено завершити поєдинок. А потім уболівальники вітали з перемогою наших земляків Ігоря Гордєєва та Володимира Долгих.

Командний результат впринципі поєдинки борців вагових категорій до 52 і більше 100 кілограмів. Тут перемогли харків'яни О. Кармазінський та І. Панащенко. Збірна харківської обласної ради «Колоса» з 271 очком вийшла переможцем VIII сільських спортивних ігор. Наші спортсмени зайняли друге місце. Третій призер — команда Івано-Франківської області.

М. ВІНЦЕВИЙ.
На знімку: чемпіони VIII республіканських сільських ігор І. ГОРДЄЄВ, В. ДОЛГИЙ, В. ПАРГАМОН.
Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

СУБОТА

23 БЕРЕЗНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Стратегія Перемоги. Документальний телефільм. Фільм «Грізне літо», 9.50 — Більше хороших товарів. 10.20 — Концерт камерного хору «Віат» Московської області хорового товариства. 10.40 — До 40-річчя Великої Перемоги. Клуб фронтальних друзів. «Перемога». Документальний телефільм «Допір і допра». 12.40 — «Дай твою руку». Концерт політичної пісні. 13.30 — Сім'я і школа. Тележурнал. 14.00 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка». «Іскри вогнища». (НРВ). 14.30 — Новини. 14.45 — «В. І. Леїш. Сторінки життя». Телефільм «Симбірська трилогія. 1870—1887 рр.». Фільм 3. «Важкі часи». 15.45 — «Співдружність». Тележурнал. 16.15 — «Каштанка». Мультифільм. 16.45 — Очевидце — неімовірно. 17.45 — Новини. 17.50 — «У світі Йоганна Штрауса». Концерт. 18.25 — Бесіда політичного оглядача Г. Прякина. 18.55 — Концерт Державного Кубанського хорового хору. 19.30 — Телефільм «Полуденний зодій». (Справа № 18) із циклу «Слідство ведуть ЗНАТОКІ». Частина I. 21.00 — «Час». 21.35 — 2 частина художнього телефільму «Полуденний зодій». 22.50 — Знайомі мелодії. 23.30 — Новини.

НЕДІЛЯ

24 БЕРЕЗНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Все-союзний огляд самодіяльної художньої творчості. 8.55 — Документальний фільм «Сибір». 9.20 — 12-й тираж «Спортлото». 9.30 — Будівник. 10.00 — Служба Радянському Союзу. 11.00 — «Здоров'я». 11.45 — Рання пошта. 12.15 — Зустріч на радянській землі. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний діокс. 14.00 — 40-річчя Великої Перемоги. Фільм-вистава Омського державного театру «Наваля». П'єса Леоніда Леонідова. 15.45 — Концерт. 16.45 — Телефільм для дітей. «Рудий, чесний, захопатий». I серія. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — 2 серія телефільму «Рудий, чесний, захопатий». 20.00 — Клуб мандрівників. 21.00 — «Час». 21.35 — «Ні то же в вас очорпаньє...». Фільм-концерт про творчість народного артиста СРСР І. Козловського. 23.00 — Футбольний огляд. 23.30 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку, ставай! 8.15 — В кожному малюнку — сонце. 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — «В театрі — прем'єра». 9.30 — Російська мова. 10.00 — Концерт Великого симфонічного оркестру ЦТ і ВР. 10.50 — «Транспорт. Риси майбутнього». 11.00 — В гостях у казки. «Принцеса на горошині». 12.55 — До 40-річчя Великої Перемоги. Кіноопел «Велика Вітчизняна», фільм 11 — «Війна у повітрі». 13.45 — «Легенда про старий малюк». Мультифільм. 14.05 — Грає концертно-естрадний оркестр Мінського державного цирку. 14.35 — Розповідають наші кореспонденти. 15.05 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка». «Іскри вогнища». (НРВ). 15.35 — У світі тварин. 16.35 — Міжнародні змагання з фехтування «Кілійська рапіра». 17.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Металіст» — «Торпе» (Москва). 17.45 — Видатні радянські композитори — лауреати Ленінської премії. Д. Шостакович. Однадцята симфонія. «1905 рік». 18.40 — Світ і молодь. 19.15 — Кубок СРСР з хокею з м'ячем. Фінал. 20.00 — Вечірня назва. 20.15 — Чемпіонат СРСР з волейболу. Чоловіки. «Автомобіліст» — «Динамо» (Московська область). 20.45 — Народні мелодії. 21.00 — «Час». 21.35 — Короткометражні художні телефільми.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському льєпє.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

ВК 02183.

Обсяг 0,5 друн. арн.

Індекс 61103.

Зам. № 158. Тираж 60 300.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глієнки, 2.